

Ав. Босевъ

Предъ пролѣтъ

Въ блѣнъ унесена земята
е заспала кроткъ сънъ,
и отдавна по полята
нѣма пѣсень, нито звѣнъ.

Кой ли блѣнъ те тѣй униса,
кротка майчице, земя —
и коя ли топла мисълъ
трепне въ твоитѣ недра?

Или днеска ти сънувашъ
чудна пролѣтъ и цвѣтя,
буйни ниви че вълнувашъ
и че плувашъ въ красота?...

Ето — тжжнитѣ дървета
махатъ вейки презъ снѣга,
сякашъ викатъ къмъ небето
слънце да огрѣй сега!

И просторитѣ да грѣйнатъ,
да сж ясно-сини пакъ,
вакло агънце да блѣйне
и да цвѣне кукурякъ.